

Arrest

nr. 169 595 van 10 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op maandag 17 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 juli 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BRAEM, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 6 september 2005 een asielaanvraag in. Op 14 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20 januari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 204.285 van 26 mei 2010 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 5 september 2006 wordt de verzoeker erkend als staatloze.

1.3. Op 6 oktober 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 24 april 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 15 266 van 28 augustus 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Bij beschikking van 21 mei 2008 beveelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in kortgeding, de verwerende partij om instructie te geven teneinde de verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem een voorlopig bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) af te geven, binnen de 24 uur na betekening van de tussengekomen beschikking, waarvan de geldigheid verstrijkt/vervalt wanneer de beroepstermijn tegen de beslissing van 24 april 2008 verstrijkt, dan wel indien het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot onontvankelijkheid genomen op 24 april 2008 wordt verworpen.

1.5. Op 18 juni 2008 wordt de verzoeker in bezit gesteld van een BIVR, geldig tot 18 juni 2009. Op 12 juni 2009 wordt instructie gegeven tot intrekking van de verblijfsmachtiging van de verzoeker. Bij arrest nr. 33 149 van 23 oktober 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 12 november 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 14 januari 2011 wordt de aanvraag ongegrond bevonden en op 31 januari 2011 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 60 841 van 2 mei 2011 vernietigt de Raad deze beslissingen. Bij arrest nr. 219.252 van 8 mei 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep, ingesteld tegen voornoemd arrest van de Raad.

1.6.2. Op 9 juli 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.6. opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 juli 2015 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2008 werd ingediend en op 10.10.2009, 28.09.2010, 25.11.2010, 02.12.2011, 04.10.2012, 04.02.2013 en 06.02.2013 werd aangevuld door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene werd de mogelijkheid geboden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op voorwaarde dat hij een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B kon voorleggen. Op 26.04.2013 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar betrokkene en een kopie van de brief naar zijn advocaat waarin het volgende gesteld werd:

"Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, of dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Ik kan u meedelen dat de

Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst."

Betrokkene heeft tot op heden geen arbeidskaart B voorgelegd, bijgevolg kan hij geen aanspraak maken op een verblijfsregularisatie. Op 06.11.2014 werd mijnheer A. S. (...) opnieuw aangeschreven door onze diensten. Hij nam kennis van dit schrijven op 18.11.2014. Er werd hem verzocht binnen een termijn van dertig dagen aan te tonen dat er een arbeidskaart B aangevraagd werd. Betrokkene heeft nagelaten te antwoorden op dit schrijven, heeft niet aangetoond dat er een arbeidskaart B aangevraagd werd, noch dat hij zelfs maar stappen heeft ondernomen om tewerkgesteld te kunnen worden. Uit niets blijkt dat hij een nieuwe werkgever gezocht heeft, zo hij bij de oorspronkelijk werkgever (OCMW Brugge) niet meer tewerkgesteld zou kunnen worden. Er mag van betrokkene toch verwacht worden dat hij op zijn minst kan aantonen dat hij enige moeite gedaan heeft om effectief tewerkgesteld te kunnen worden, aangezien het duidelijk was dat het voorleggen van een arbeidskaart B een vereiste was om een machtiging tot verblijf te kunnen verkrijgen. Betrokkene heeft zijn dossier niet meer aangevuld, sinds hij kennis nam van ons schrijven van 06.11.2014. Dat onze diensten geen enkel antwoord mochten ontvangen, getuigt van een gebrek aan belangstelling in hoofde van betrokkene voor zijn aanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg van Brugge op 05.09.2009. Ter staving legt hij een kopie van het vonnis en een attest afgeleverd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor. Hij stelt dat hij geboren werd in een Palestijns vluchtelingenkamp en dat hij als Palestijnse vluchteling in Libanon de Libanese nationaliteit niet verkrijgt. Het feit dat betrokkene staatloos is, vormt op zich geen grond voor regularisatie. Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 voorziet niet in een automatisch verblijfsrecht op basis van een loutere erkenning als staatloze. Betrokkene heeft de mogelijkheid om op legale wijze in Libanon te verblijven. Hij beschikt over Libanese documenten, ondermeer een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen en een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Betrokkene kan terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, Libanon.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf ontvlucht is, omdat hij er vreesde voor zijn leven. Hij houdt vast aan zijn asielrelaas, verwijst naar een verklaring van het Palestijns bevrijdingsfront, en stelt dat de situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe nog steeds onzeker is, labiel en dat zijn veiligheid er niet gegarandeerd is. Ter staving van deze elementen legt betrokkene een aantal artikels voor over aanslagen en gevechten. Hij meent persoonlijk een risico te lopen op ernstige schade en beroept zich op art. 3 van het EVRM. Wat de persoonlijke elementen betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt ten opzichte van de elementen die hij reeds aangebracht heeft in het kader van zijn asielaanvraag en die niet weerhouden werden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft de vluchtmotieven van verzoeker onderzocht en de asielaanvraag werd geweigerd. Er werd gesteld dat betrokkene beroep kon doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten voorzien: "Het schrijven van "Fatah" bevestigt uw betrokkenheid bij deze partij maar zulks staat hier ter discussie. Daarenboven biedt dit document niet de minste aanwijzing dat u rechtsbescherming zou worden ontzegd door de kampautoriteiten van Ayn al-Helwe." (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bevestigende beslissing van weigering van verblijf, 20.01.2006) De door betrokkene voorgelegde verklaring van het Palestijns bevrijdingsfront kadert volledig in het vluchtrelaas van betrokkene - namelijk dat betrokkene verantwoordelijk was voor het onderhoud van de elektriciteitsuitsplitsingen in het kamp Ayn al-Helwe waar hij door een fundamentalistische groep werd getroffen, geslagen en bedreigd - dat niet weerhouden werd. Betrokkene brengt geen nieuwe persoonlijke elementen naar voor die een andere appreciatie van het vluchtrelaas zouden kunnen rechtvaardigen. Wat de algemene veiligheidssituatie in het kamp Ayn al-Helwe betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat hij persoonlijk gevaar zou lopen. Het voorleggen van artikels van Wikipedia, diverse websites en enkele artikels zonder bronvermelding, volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico zou lopen op ernstige problemen. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij zich desgewenst niet op een andere plaats in Libanon zou kunnen vestigen. Hier wordt zeker niet van verzoeker geëist dat hij zich in Ayn al-Helwe vestigt. Deze beslissing gaat ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van art. 3 van het EVRM is niet aangetoond. De bescherming verleend via art.

3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Daartoe dient de verzoeker aan de hand van persoonlijke en concrete elementen aan te tonen dat hij een risico loopt bij de terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf.

Betrokkene roept zijn integratie in als grond voor regularisatie. Ter staving van zijn integratie legt betrokkene meerdere attesten voor van cursussen Nederlands, daarnaast heeft hij ook cursussen Frans, Engels en Duits, een informaticacursus en een cursus sociale zelfredzaamheid gevolgd, hij legt meerdere steunbrieven voor waaruit blijkt dat hij hier sociale banden heeft, hij voegt eveneens overeenkomsten voor interimwerk, loonfiches en een arbeidsovereenkomst toe en voorts haalt hij aan hier een huurcontract afgesloten te hebben, een verzekering te hebben, facturen te betalen en het openbaar vervoer te gebruiken. Zoals hierboven reeds werd vermeld werd aan betrokkene de kans geboden om zijn verblijfssituatie te regulariseren op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B kon voorleggen. Het feit dat betrokkene een mogelijkheid had om tewerkgesteld te worden - betrokkene legde immers een arbeidsovereenkomst voor - was een zeer belangrijk element in de beoordeling van de regularisatieaanvraag. Nu gebleken is dat betrokkene geen arbeidskaart B heeft bekomen en dus niet op legale wijze in België kan tewerkgesteld worden, wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Betrokkene heeft niet voldaan aan de gestelde voorwaarde, bijgevolg kunnen de overige elementen van integratie op zich niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Betrokkene wist dat hij enkel mits het voorleggen van een arbeidskaart B een verblijfsmachtiging zou krijgen.

Wat betreft het feit dat betrokkene een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene verblijft sinds september 2005 in België en diende een asielaanvraag in op 06.09.2005. Hij wist dat zijn verblijf enkel voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 23.01.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.10.2005, en verbleef nadien illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de asielprocedure - namelijk minder dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De verblijfsduur op zich vormt geen grond voor regularisatie, aangezien het in het geval van betrokkene hoofdzakelijk gaat over onwettig verblijf op het Belgisch grondgebied. Betrokkene mocht enkel op het grondgebied verblijven zolang de asielprocedure liep. Na enkele jaren van illegaal verblijf in België werd hij tijdelijk gemachtigd tot verblijf (van 19.06.2008 tot 18.06.2009) ingevolge een procedure in kort geding. Deze verblijfsmachtiging werd niet verlengd. Sindsdien verblijft betrokkene opnieuw illegaal op het Belgisch grondgebied. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen op zich geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Overigens doet de duur van het verblijf niets af aan het feit dat betrokkene geen arbeidskaart B heeft voorgelegd, waardoor zijn aanvraag geweigerd wordt. Betrokkene stelt dat zijn asielprocedure op 25.05.2010 door de Raad van State werd afgesloten. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (of voorheen de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen). Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Tevens is de beroepsprocedure voor de Raad van State niet schorsend en wordt er geen verblijfsdocument afgeleverd zolang de procedure loopt.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Volledigheidshalve wordt toegevoegd dat betrokkene op 31.10.2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in het Frans. De elementen die aangehaald worden in deze aanvraag zullen nog onderzocht worden en het voorwerp uitmaken van een beslissing in het Frans.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met de zorgvuldigheidsplicht .

II.1.2. Allereerst wenst verzoekende partij op te merken dat er geen twijfel bestaat dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag ex artikel 9 bis Vreemdelingenwet vanuit België in te dienen, reden waarom ook verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaarde. Maar er is meer, de hoedanigheid van staatloze van verzoekende partij werd officieel bevestigd door de Rechtbank Eerste Aanleg te Brugge in 2009.

Er bestaat ook geen twijfel dat verzoekende partij een Palestijnse vluchteling is. Het is bijzonder merkwaardig dat verwerende partij het volgende stelt in de bestreden beslissing:

Betrokkene haalt aan dat hij erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg van Brugge op 05.09.2009. Ter staving legt hij een kopie van het vonnis en een attest afgeleverd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor. Hij stelt dat hij geboren werd in een Palestijns vluchtelingenkamp en dat hij als Palestijnse vluchteling in Libanon de Libanese nationaliteit niet verkrijgt. Het feit dat betrokkene staatloos is, vormt op zich geen grond voor regularisatie. Het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 voorziet niet in een automatisch verblijfsrecht op basis van een loutere erkenning als staatloze. Betrokkene heeft de mogelijkheid om op legale wijze in Libanon te verblijven. Hij beschikt over Libanese documenten, ondermeer een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen en een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Betrokkene kan terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, Libanon.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf ontvlucht is, omdat hij er vreesde voor zijn leven. Hij houdt vast aan zijn asielrelaas, verwijst naar een verklaring van het Palestijns bevrijdingsfront, en stelt dat de situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe nog steeds onzeker is, labiel en dat zijn veiligheid er niet gegarandeerd is. Ter staving van deze elementen legt betrokkene een aantal artikels voor over aanslagen en gevechten. Hij meent persoonlijk een risico te lopen op ernstige schade en beroept zich op art. 3 van het EVRM. Wat de persoonlijke elementen betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt ten opzichte van de elementen die hij reeds aangebracht heeft in het kader van zijn asielaanvraag en die niet weerhouden werden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft de vluchtmotieven van verzoeker onderzocht en de asielaanvraag werd geweigerd. Er werd gesteld dat betrokkene beroep kon doen op de bescherming waarin de kampautoriteiten voorzien: "Het schrijven van "Fatah" bevestigt uw betrokkenheid bij deze partij maar zulks staat hier ter discussie. Daarenboven biedt dit document niet de minste aanwijzing dat u rechtsbescherming zou worden ontzegd door de kampautoriteiten van Ayn al-Helwe." (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bevestigende beslissing van weigering van verblijf, 20.01.2006) De door betrokkene voorgelegde verklaring van het Palestijns bevrijdingsfront kadert volledig in het vluchtrelaas van betrokkene - namelijk dat betrokkene verantwoordelijk was voor het onderhoud van de elektriciteitsuitsplitsingen in het kamp Ayn al-Helwe waar hij door een fundamentalistische groep werd getroffen, geslagen en bedreigd - dat niet weerhouden werd. Betrokkene brengt geen nieuwe persoonlijke elementen naar voor die een andere appreciatie van het vluchtrelaas zouden kunnen rechtvaardigen. Wat de algemene veiligheidssituatie in het kamp Ayn al-Helwe betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij persoonlijk gevaar zou lopen. Het voorleggen van artikels van Wikipedia, diverse websites en enkele artikels zonder bronvermelding, volstaat niet om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico zou lopen op ernstige problemen. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij zich desgewenst niet op een andere plaats in Libanon zou kunnen vestigen. Hier wordt zeker niet van verzoeker geëist dat hij zich in

Ayn al-Helwe vestigt. Deze beslissing gaat ook niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van art. 3 van het EVRM is niet aangetoond. De bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Daartoe dient de verzoeker aan de hand van persoonlijke en concrete elementen aan te tonen dat hij een risico loopt bij de terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf.

Verwerende partij stelt dus dat verzoekende partij gewoon terug kan keren naar de vluchtelingenkamp in Libanon, gezien zij niet aantoont persoonlijk gevaar te lopen. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan. Verzoekende partij heeft met verschillende algemeen gekende artikelen aangetoond in welke ermbarmelijke en gevaarlijke situaties vluchtelingen moeten (over)leven in het kamp. Verzoekende partij meent dan ook dat zij niet zou moeten aantonen dat zij individueel gevaar loopt in het vluchtelingenkamp gezien uit alle algemeen gekende gegevens duidelijk blijkt dat de algehele situatie in kamp Ain El Helweh bijzonder gevaarlijk is, en dat vluchtelingen er niet op een veilige en permanente manier kunnen leven zonder gediscrimineerd te worden. Verzoekende partij meent dat zij weldegelijk heeft aangetoond bescherming nodig te hebben via artikel 3 EVRM. Ook verwerende partij heeft de buitengewone omstandigheden aangenomen en de aanvraag ex artikel 9bis ontvankelijk verklaard, gezien het onmogelijk was voor verzoekende partij om terug te keren naar Libanon om vanuit daar haar aanvraag in te dienen. Verwerende partij kan hier niet zomaar op terugkomen in de gegrondheidsfase en stellen dat verzoekende partij zonder enige problemen terug kan keren naar haar vluchtelingenkamp. Dit is niet serieus.

Dat de motivering van deze beslissing geenszins afdoende en correct is behoeft aldus geen betoog.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.¹

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Welnu, in casu kan geenszins op redelijke wijze worden betwist dat weldegelijk argumenten werden aangebracht die aangeven dat het verzoek tot verblijfsmachtiging gegrond voorkwam.

Dat een dergelijke motivatie niet van aard is om de bestreden beslissing te schragen behoeft geen betoog. In casu is de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden.

II.1.4. De thans bestreden beslissing – dat de gegrondheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie en dus de integratie en sociale verankering van verzoekende partij dient te beoordelen, ontkent verwerende partij niet dat verzoekende partij inderdaad sociaal verankerd is in onze samenleving. Zij stelt namelijk het volgende:

Betrokkene roept zijn integratie in als grond voor regularisatie. Ter staving van zijn integratie legt betrokkene meerdere attesten voor van cursussen Nederlands, daarnaast heeft hij ook cursussen Frans, Engels en Duits, een informaticacursus en een cursus sociale zelfredzaamheid gevolgd, hij legt meerdere steunbrieven voor waaruit blijkt dat hij hier sociale banden heeft, hij voegt eveneens overeenkomsten voor interimwerk, loonfiches en een arbeidsovereenkomst toe en voorts haalt hij aan hier een huurcontract afgesloten te hebben, een verzekering te hebben, facturen te betalen en het openbaar vervoer te gebruiken. Zoals hierboven reeds werd vermeld werd aan betrokkene de kans geboden om zijn verblijfssituatie te regulariseren op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B kon voorleggen. Het feit dat betrokkene een mogelijkheid had om tewerkgesteld te worden - betrokkene legde immers een arbeidsovereenkomst voor - was een zeer belangrijk element in de beoordeling van de regularisatieaanvraag. Nu gebleken is dat betrokkene geen arbeidskaart B heeft bekomen en dus niet op legale wijze in België kan tewerkgesteld worden, wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Betrokkene heeft niet voldaan aan de gestelde voorwaarde, bijgevolg kunnen de overige elementen van integratie op zich niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Betrokkene wist dat hij enkel mits het voorleggen van een arbeidskaart B een verblijfsmachtiging zou krijgen.

Wat betreft het feit dat betrokkene een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekende partij heeft aldus bij haar aanvraag - en door verschillende actualisaties van haar aanvraag - aangetoond dat zij perfect geïntegreerd is in onze maatschappij, dat zij werkt, de taal spreekt, een sociaal netwerk heeft uitgewerkt enz.

Toch meent verwerende partij de aanvraag tot humanitaire regularisatie als ongegrond te moeten afwijzen omdat verzoekende partij niet heeft aangetoond een arbeidskaart B te hebben bekomen. Dit slaat werkelijk alles!!

In de gegrondheidsfase kan verwerende partij zich niet beroepen op enige criteria om dan te besluiten dat de humanitaire regularisatie aanvraag ongegrond zou zijn.

Immers, de wetgever heeft niet voorzien in specifieke criteria aan dewelke voldaan dient te worden alvorens een aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet gegrond kan verklaard worden. De instructie van 19 juli 2009 waarin voorzien werd in dergelijke criteria werd vernietigd voor de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769).

Verwerende partij speelt hier ook handig op in en haalt dit zelfs aan als een argument in de bestreden beslissing:

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Als deze redenering doorgetrokken wordt kan de verwerende partij zich ook niet blijven vasthouden aan het feit dat verzoekende partij haar arbeidskaart B zou moeten voorleggen.

Deze voorwaarde volgt echter uit de vernietigde instructie waar men zich niet meer mag op beroepen. Dus ook de verwerende partij niet.

Er zijn aldus geen wettelijke voorwaarden voor een gegronde 9bis aanvraag. De overheid heeft een discretionaire bevoegdheid: de minister of staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kunnen vrij beslissen of zij een humanitaire regularisatie toestaan. Zij hebben een grote beoordelingsvrijheid in elk individueel regularisatiedossier.

Het is dus juist de bedoeling van de wetgever geweest om aan verwerende partij de discretionaire bevoegdheid te geven om in elk dossier afzonderlijk na te gaan of er humanitaire redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag van verzoekende partijen gegrond te verklaren.

In de gegrondheidsfase dient de aandacht dus louter en alleen hierop gericht te zijn en mag men niet doen uitschijnen alsof er bindende criteria voorzien zijn in de wet die verwerende partij verplichten de regularisatieaanvraag aan te toetsen.

Toch is het juist dat wat verwerende partij telkens gebruikt in haar argumentatie. Telkens verwijst zij naar de vereiste om een arbeidskaart B voor te leggen. Nergens in artikel 9bis Vreemdelingenwet valt te lezen dat het voorleggen van een arbeidskaart B een criteria/voorwaarde vormt om een verblijfsmachtiging te kunnen verkrijgen. Verwerende partij haalt, zoals hierboven reeds gesteld, zelf aan dat de instructie van 19 juli 2009 waarin ook in criteria werd voorzien om regularisatieaanvraag te kunnen indienen vernietigd werd door de Raad van State.

Verwerende partij haalt dit aan om aan te tonen dat verzoekende partij zich niet niet meer op de instructie zou kunnen beroepen – quod certe non - en dat de criteria hierin voorzien niet weerhouden kunnen worden. Toch is dit exact wat verwerende partij doet! Zij wijst de regularisatie aanvraag van verzoekende partij enkel en alleen maar af omdat verzoekende partij geen arbeidskaart B kon voorleggen! Dit is een criterium dat verwerende partij aanhaalt, om vervolgens te stellen dat er niet aan voldaan is en dat zij dus de regularisatie aanvraag dient te weigeren.

II.1.5. Daarenboven kan evenmin op redelijke wijze worden betwist dat er in casu sprake is van een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals Uw Raad reeds herhaaldelijk benadrukte, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11juni 2002,nr. 107.624)

Welnu, in casu moeilijk worden voorgehouden dat de huidige bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen.

Verwerende partij heeft dus toe dat verzoekende partij verankerd is in België om daarna te stellen dat dit geen reden zou zijn om te regulariseren.

Het spreekt voor zich dat verwerende partij haar eigen redenering volledig tegensprekt in de thans bestreden beslissing. Verwerende partij geeft toe dat verzoekende partij goed geïntegreerd is in België, maar stelt dat dit geen reden zou zijn om te regulariseren.

Nochtans zou een duurzame verankering in België en dit sinds 2005, haar meerdere attesten voor Nederlands, Frans, Duits en Engels, het informaticacursus, cursus sociale zelfredzaamheid, haar steunbrieven die haar sociale verankering bewijzen, de talloze arbeidsovereenkomsten,... toch wel een reden mogen zijn van regularisatie.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Het spreekt dan ook voor zich dat huidig middel gegrond dient verklaard te worden en dat bijgevolg de thans bestreden beslissing vernietigd en geschorst moet worden."

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Het verzoek tot machtiging tot verblijf dat door verzoekende partij werd ingediend baseerde zich zoals de bestreden beslissing terecht stelde grotendeels op de instructie van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

II.2.2. Terecht stelt de bestreden beslissing dat de instructie dd. 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

II.2.3. De bestreden beslissing gaat evenwel volkomen ten onrechte voorbij aan het feit dat de verwerende partij onmiddellijk na dit vernietigingsarrest in de media en op de website van DVZ te kennen gaf dat de instructie loyaal zou worden uitgevoerd, dit door toepassing van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris.

Immers, zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben meermaals bevestigd dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden.

Ten andere dient te worden opgemerkt dat ook met het aantreden van een nieuwe Staatssecretaris geen enkele tegenovergestelde communicatie werd gevoerd.

II.2.4. In casu is er dan ook sprake van een manifeste schending van het vertrouwensbeginsel.

Het belang van het vertrouwensbeginsel voor het contentieux als in casu wordt ten zeerste onderstreept in een zeer recent artikel van A. MORTELMANS:

"Regularisatie, overheidsaansprakelijkheid in verband met de uitvoering van de regeerakkoorden van 18 maart 2008, N.J.W., 42, nr, 40, ev,

Cfr inzonder randnummer 45:

“De aanspraak op honorering van de opgewekte verwachtingen neemt toe naarmate de gedaan belofte en toezeggingen meer specifiek rechten scheppen voor de burger dan wel indien de overheid het rechtssubject heeft aan gestuurd om deze of gene beslissing te nemen; Of zoals de Raad van State stelde in een arrest van 24 september 2001: “La possibilité de réclamer de la protection de la confiance légitime suppose une situation laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des espérances fondées”...

Welnu het bestuur heeft onmiskenbaar bepaalde toezeggingen gedaan, met name dat de criteria onverkort zouden worden toegepast, zodat het bestuur ook door deze toezeggingen is gebonden.

In de bestreden beslissing wordt evenwel zondermeer gesteld dat geen toepassing meer kan worden gemaakt met de criteria van de vernietigde instructie, waar eerder werd gesteld dat deze criteria onverkort verder zouden worden toegepast.

Het bestuur komt met andere woorden zomaar terloops hangende procedures terug op eerder gedane, voor het bestuur bindende, toezeggingen.

Een dergelijke beslissing is uiteraard onaanvaardbaar en maakt een inbreuk uit door het bestuur op het rechtmatig gewekt vertrouwen van de burger.

II.2.5. Maar er is meer.

Niet enkel komt het bestuur terug op eerder gedane toezeggingen er wordt in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd hoe een dergelijke beslissing wordt verantwoord.

Er werd aldus de algemeen bekende toezegging gedaan dat de instructie de facto zou worden toegepast. Doch in concreto wordt zondermeer gesteld dat geen toepassing kan gemaakt worden van de criteria van de instructie.

Waarom de algemeen geldende richtlijn in het concrete geval van verzoekende partij plots niet meer van toepassing zou zijn, is concludent volstrekt onduidelijk. Hieromtrent wordt immers niet in de minste motivering voorzien.

II.2.6. Ondergeschikt, in het onmogelijke geval Uw Raad de schending van het vertrouwensbeginsel niet zou weerhouden, meent verzoekende partij dat in casu eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. (...)

Art.3. (...)”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurse.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel

niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.²

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

De formele motiveringsplicht impliceert echter geenszins dat het bestuur in zijn motivering naar elk feitelijk en juridisch detail uit het administratief dossier van betrokkene dient te verwijzen. Het bestuur moet in zijn besluit de feitelijke en juridische motieven vermelden die aan zijn besluit ten grondslag liggen maar moet niet opnieuw het gehele bewijs voeren dat aan de grondslag van zijn besluit ligt. Indien men het voorwerp van de formele motiveringsplicht te extensief interpreteert dan zou er à la limite geen onderscheid meer bestaan tussen het administratief dossier van betrokkene – dat natuurlijk wel elke feitelijk en juridisch detail bevat - en het besluit zelf, wat uiteraard een absurde redenering is. Een te extensief geïnterpreteerde formele motiveringsplicht gaat in die zin tegen de geest zelf in van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen – de bestuurde zou immers het bos niet meer door de bomen zien en al helemaal niets meer begrijpen van de motieven van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Er kan ter zake verwezen worden naar vaste rechtspraak van Uw Raad.³

Cf. in die zin ook OPDEBEEK en COOLSAET

Een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven in de beslissing zelf volstaat; lange uitweiding zijn niet noodzakelijk vereist. Zeker bij een gebonden bevoegdheid kan een beknopte motivering volstaan. De gegevens waarop de beslissing steunt moet worden vermeld, maar niet gedetailleerd. De verplichting tot formele motivering mag men immers niet verwarren met het bewijs van de feiten. De uitdrukkelijke motivering komt dus niet in de plaats van het dossier, maar moet wel berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing.⁴

II.2.7. Immers, zelfs al zou verzoekende partij zich niet meer op de letterlijke toepassing van de vernietigde instructie mogen beroepen, dan nog kan verwerende partij niet ontkennen dat deze instructie een indicatie gaf van wat verwerende partij belangrijk vond/ vindt om te kunnen overgaan tot regularisatie.

Bijgevolg meent verzoekende partij dat in casu op verwerende partij een “verhoogde” motiveringsplicht rust indien zij een regularisatie, ingediend op grond van de nadien vernietigde instructie, niet inwilligt.

Immers, verwerende partij heeft zelf de verwarring gesticht.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom haar duurzame lokale verankering plots niet meer belangrijk is, louter en alleen omdat zij illegaal zou worden, terwijl het schrijven van 26 april 2013 nog het tegenovergestelde suggereerde.

Nochtans was integratie een centraal punt in de vernietigde instructie. Idem arbeidscontract.

Verzoekende partij meent dan ook dat de motivering niet afdoende is en beroept zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat er geen twijfel voorhanden is dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, dat hij staatloos is en dat hij een Palestijns vluchteling is. Hij stelt dat hij met verschillende algemene artikelen heeft aangetoond in welke erbarmelijke en gevaarlijke situaties vluchtelingen moeten leven in het kamp. De verwerende partij zou de buitengewone omstandigheden hebben aangenomen omdat het onmogelijk was om terug te keren naar Libanon. Hij stelt te hebben aangetoond dat hij geïntegreerd is in de samenleving, werkt en een sociaal netwerk heeft opgebouwd. Het voorleggen van een arbeidskaart B volgt volgens hem uit de vernietigde instructie, waar men zich niet meer op mag beroepen. De

verwerende partij zou zijn aanvraag afwijzen enkel en alleen omdat er geen arbeidskaart B werd voorgelegd.

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden waar plots de instructie niet meer wordt toegepast.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in het eerste middel de verwerende partij verwijt de instructie van 19 juli 2009 toe te passen, waar hij in het tweede middel zich beroept op het vertrouwensbeginsel doordat de instructie niet wordt toegepast.

Wat er ook van zij, de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 en zowel de verwerende partij als verzoeker kunnen zich er niet meer dienstig op beroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde onder meer wat volgt:

"In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat verweerder volgens hem geen rekening hield met "de achterliggende filosofie van de criteria" van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) moet worden gesteld dat deze instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende – op 25 januari 2010 – wist hij dus of behoorde hij te weten dat hij niet meer nuttig naar deze instructie kon verwijzen en dat hij ook geen rechten kon putten uit deze instructie. Het gegeven dat leden van een beleidscel of een overheidsdienst zouden hebben verklaard dat de instructie van 19 juli 2009 in bepaalde gevallen nog zou kunnen worden toegepast leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Verweerder dient immers de bepalingen van de wet – die in deze zeer duidelijk zijn – en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande (politieke) verklaringen die werden afgelegd." (RVV, arrest nr. 120.131 van 5 maart 2014)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij d.d. 26 april 2013 een schrijven richtte aan verzoeker met de volgende mededeling:

"(...) Hiermee deel ik u mee dat de Dienst vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft (...). U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geld is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst..." Verzoeker nam kennis van het schrijven op 18 november 2014.

Verzoeker diende d.d. 31 oktober 2013 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In die aanvraag werd geen melding gemaakt van een arbeidskaart. Evenmin blijkt uit het administratief dossier als zou verzoeker op het schrijven, waarvan hij kennis nam op 18 november 2014 hebben gereageerd. Verzoeker betwist dit niet.

Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt stappen te hebben ondernomen om een arbeidskaart B aan te vragen en om tewerkgesteld te kunnen worden. Verzoeker betwist ook niet dat de verwerende partij zelfs geen antwoord heeft ontvangen op het aan hem gerichte schrijven.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd zijn aanvraag niet louter ongegrond verklaard omdat er geen arbeidskaart B werd overgemaakt. Een lezing van de beslissing leert dat verder ingegaan werd op de overige elementen die door verzoeker werden aangehaald. Gelet op het feit dat verzoeker Libanese documenten in zijn bezit heeft, waaronder een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen en een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat hij kan terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf.

Het feit dat zijn aanvraag eerder ontvankelijk werd verklaard, impliceert niet dat door de verwerende partij geoordeeld werd dat het voor verzoeker te gevaarlijk is om terug te keren. Verzoekers betoog wordt niet gestaafd.

Verzoeker verwijst in essentie opnieuw naar de elementen die hij reeds in zijn aanvraag had opgeworpen. In de beslissing werd hieromtrent afdoende gemotiveerd. Er werd op gewezen dat het voorleggen van artikels van Wikipedia, websites en artikels zonder bronvermelding niet volstaat om aan te tonen dat hij persoonlijk een risico zou lopen op ernstige problemen en dat hij evenmin aantoonde dat hij zich niet op een andere plaats in Libanon zou kunnen vestigen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen element aan dat een ander licht zou werpen op de beoordeling van de verwerende partij.

De elementen van integratie werden door de verwerende partij niet weerhouden daar verzoeker een arbeidskaart B niet heeft voorgelegd.

De middelen zijn niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker "de mogelijkheid geboden (werd) om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op voorwaarde dat hij een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B kon voorleggen" en dat hij, ondanks uitnodigingen van de dienst Vreemdelingenzaken daartoe, "tot op heden geen arbeidskaart B (heeft) voorgelegd" en zelfs niet heeft geantwoord op de vragen van de diensten. Voorts wordt met betrekking tot de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name dat hij als staatloze werd erkend, dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf ontvlucht is omdat hij er vreesde voor zijn leven en dat de situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwe nog steeds onzeker is en zijn veiligheid er niet gegarandeerd is, zijn integratie, zijn blanco strafregister, de duur van zijn asielprocedure en het voorlopig verblijf dat hem in het kader daarvan werd toegestaan en de criteria van de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009), voor elk element afzonderlijk omstandig toegelicht waarom deze elementen niet weerhouden kunnen worden.

In het tweede middel laat de verzoeker gelden dat hij meent dat op de verwerende partij een "verhoogde" motiveringsplicht rust wanneer een aanvraag tot regularisatie, ingediend op basis van de nadien vernietigde instructie van 19 juli 2009, niet wordt ingewilligd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Waar de betrokkene zich beriep op de instructie van 19 juli 2009 kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich wel degelijk beperken tot de vaststelling dat "(d)eze instructie (...) vernietigd (werd) door de Raad van State (Raad van State

arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.)" en dat "(b)ijgevolg (...) de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing (zijn)".

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de (gemachtigde van de) staatssecretaris dus over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In het eerste middel laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig te werk is gegaan door te stellen dat hij gewoon kan terugkeren naar het vluchtelingenkamp in Libanon aangezien hij niet aantoonbaar persoonlijk gevaar te lopen en hij meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond de bescherming nodig te hebben waarin artikel 3 van het EVRM voorziet. Hij betoogt dat de gemachtigde buitengewone omstandigheden heeft aangenomen en de machtigingsaanvraag ontvankelijk heeft verklaard gezien hij onmogelijk kon terugkeren naar Libanon om van daaruit de aanvraag in te dienen en dat de gemachtigde hierop niet zomaar kan terugkomen in de gegrondheidsfase van de aanvraag. Uit de bestreden beslissing kan evenwel niet worden afgeleid dat de situatie in het vluchtelingenkamp in Libanon voor de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de reden is geweest om de aanvraag ontvankelijk te verklaren, zodat de verzoeker niet aantoonbaar dat de gemachtigde het gevaar voor vervolging waarop hij zich beroept eerder heeft erkend. In tegendeel, in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoeker "(w)at de persoonlijke elementen betreft (...) geen nieuwe elementen aanbrengt ten opzichte van de elementen die hij reeds aangebracht heeft in het kader van zijn asielaanvraag en die niet weerhouden werden", dat "(w)at de algemene veiligheidssituatie in het kamp Ayn al-Helwe betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij

persoonlijk gevaar zou lopen", dat "(h)et voorleggen van artikels van Wikipedia, diverse websites en enkele artikels zonder bronvermelding, (...) niet (volstaat) om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico zou lopen op ernstige problemen" en dat hij niet aantoonde dat hij zich niet op een andere plaats in Libanon zou kunnen vestigen. Met zijn uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hem aangevoerde elementen, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Voorts betoogt de verzoeker in het eerste middel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond heeft verklaard omdat hij niet heeft aangetoond een arbeidskaart B te hebben bekomen, terwijl de gemachtigde zich in de gegrondheidsfase van de aanvraag niet kan beroepen op enige criteria om dan te besluiten dat de aanvraag ongegrond is nu de wetgever niet heeft voorzien in specifieke criteria waaraan voldaan moet zijn alvorens een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegrond kan worden verklaard en de instructie van 19 juli 2009, waarin wel werd voorzien in dergelijke criteria, door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd. Uit de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State kan evenwel niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoeker niet mocht vragen om een arbeidskaart B voor te leggen. Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij twee keer werd uitgenodigd om een arbeidskaart B voor te leggen en dat hij hierop niet heeft geantwoord, dat hij geen arbeidskaart B heeft voorgelegd en dat hij zelfs niet heeft aangetoond dat hij zelfs maar stappen heeft ondernomen om tewerkgesteld te kunnen worden. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het feit dat de verzoeker een mogelijkheid had om tewerkgesteld te worden als een zeer belangrijk element in de beoordeling van de regularisatieaanvraag beschouwde en de aanvraag ongegrond bevond wanneer was gebleken dat de verzoeker *"niet op legale wijze in België kan tewerkgesteld worden"* en om die reden de overige elementen van integratie niet weerhouden heeft als grond voor regularisatie.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. In het tweede middel laat de verzoeker gelden dat het vertrouwensbeginsel geschonden wordt doordat de bestreden beslissing eraan voorbijgaat dat de verwerende partij onmiddellijk na het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, *"in de media en op de website van DVZ te kennen gaf dat de instructie loyaal zou worden uitgevoerd, dit door toepassing van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris"* en dat *"zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken (...) meermaals bevestigd (hebben) dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden"*.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de vernietiging van de voornoemde instructie door de Raad van State tot gevolg heeft dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan (cf. RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is (de gemachtigde van) de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoeker beweert, *"zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken (...) meermaals bevestigd (hebben) dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden"*. Het betoog van de verzoeker dat *"het bestuur (...) door deze toezeggingen is gebonden"* is bijgevolg niet dienstig.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN